

**BOJANA
ĐOKOVIĆ**

**GRANIČNI
SLUČAJ**

■ Laguna ■

Copyright © 2016, Bojana Đoković
Copyright © ovog izdanja 2016, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

U znak zahvalnosti Radmili Novaković koja mi je pomogla da izađem iz jednog dugačkog, mračnog tunela. Kada sam ugledala svetlost, rekla je:

– Toliko od mene, a mnogo više od Boga!

Ovo je priča koja se nekada, negde, nekome dogodila, na javi, u sivoj zoni, u svetu snova ili zemlji halucinacija. O granicama koje su prekoračene. Između ljubavi i mržnje, života i smrti. Jer patnja, bol, suze, bolest i strah ne pitaju za veru, naciju, broj godina, niti za materijalni status. Oni su deo našeg postojanja. Konačno, dolazimo do velike istine da sve što nam je potrebno u životu jeste – ljubav. Zato je svi iznova i uvek tražimo, ali u tom traganju nekada zalutamo u mračne lavirinte života.

PRVO POGLAVLJE

Poruka svetu

Stojim u mračnoj sobi leđima okrenut velikom, širokom, udobnom kauču. Njegove dimenzije su tolike da može komotno da primi osmoro ljudi. Pošto na njemu može da sedi toliko ljudi, to znači da i ja mogu da ispunjavam sve svoje životne obaveze koristeći njegov komfor. Što i činim. Okrećem se i sedam na kauč. Na njemu spavam i odmaram se, a primetio sam da se u poslednje vreme vrlo brzo zamaram. Na njemu razmišljam o meni bitnim stvarima kao što je moj posao, o ljudima u mom okruženju, o egzistencijalnim pitanjima života i bogzna o čemu sve ne, što mi nameće moj uvek razigrani um. Hiljade misli i ideja brzo šetaju mojim mozgom. Celokupan život odvija mi se na ovom kauču. Nekada sam tu samo spavao – jedva sam čekao da završim dosadne sastanke i poslove, pa da se vratim, legnem na kauč i zaspim. Kasnije sam ga koristio i za beskrajna razmišljanja. Kako je vreme prolazilo, sve više mi se činilo da je taj kauč jedino bitno mesto za mene. Počeo sam sve češće i duže da ostajem u kući. Tačnije, na

kauču, sve dok nisam sasvim prestao da izlazim iz kuće. Kauč i ja smo se sjedinili, postali smo celina.

Pošto sam ovu svoju priču počeo nekako preko reda, dozvolite prvo da vam se predstavim. Odista, nije trebalo da krenem od kauča, trebalo je prvo da predstavim sebe. Ja sam najpametniji, najbolji, najbogatiji, najuspešniji i najopasniji muškarac na svetu. Imam multimilionsku kompaniju, sa toliko kapitala da vi to ne možete ni da zamislite, mrežu zaposlenih koji rade za mene, dive mi se, i što je, priznaćete, mnogo važnije – plaše me se. Ti moji miševi sanjaju da budu ja. Ali, kao što znate, bajke sa srećnim završetkom u realnosti ne postoje. Sem u mom slučaju. Normalno je što su svi oko mene ljubomorni, što bi hteli da postanu ja. Mrze me, ali me poštuju. Uglavnom, rešio sam da se povučem. Zato volim samo svoj kauč. Kauč nije ljudsko biće, ali on mi pruža mir, san i udobnost; i uvek je tu. Nikada nikud ne ide, sluša me, ne meša mi se u poslove, odluke i stavove, već bez pogovora ćuti, dajući mi utočište. On je inteligentan i odan, zna ko sam i šta sam. Možda mnogo više osećam prema njemu nego prema ljudima, upravo iz tog razloga što pokorno ćuti i divi mi se. Znam da me poštuje jer mi ne bi pružao toliku udobnost da nije tako. Obično smo dobri prema onima za koje znamo da nas poštuju. Iz tog razloga poštujem i ja njega. Svako napuštanje kauča, iako sam ustajao samo zbog odlaska u kupatilo, teško mi je padalo. Premda bih ga ostavio na svega nekoliko minuta, kauč mi je nedostajao. Čak, preciznije da kažem, mislim da sam osećao strah da ću se vratiti a da njega neće biti. Tada bih požurio natrag, legao na kauč i osetio staro, dobro smirenje. On je bio moje utočište. Moj drug, moja porodica. Znam da me je

on čuo i razumeo, jer mi se nikad nije suprotstavljao. Ko kaže da predmeti nemaju dušu, taj laže. Kauč je napravljen od drveta, drvo ima koren i raste u zemlji, znači živo je, bili su mu potrebni vazduh, voda i zemlja. Znači, ne postoji razlog zbog kog drvo ne bi imalo dušu i zbog kog se ta duša, ugrađivanjem drveta u kauč, ne bi preselila u njega. Odnos te duše i moje duše postao je, na jedan tajanstven način, iskren, neraskidiv i besmrtn.

Kauč i ja smo živeli u vili, čudu moderne arhitekture, proglašavanoj najlepšom kućom savremene umetnosti, još su i arhitekta bili neki poznati kreteni. Ja sam njenu vrednost merio novcem, kao jedinom pravom merom. Imala je najsavremenije obezbeđenje: neprekidno, danju i noću, bili su tu lovački psi i po dva čuvara. Ali, u svom tom ogromnom prostoru istinski sam uvažavao jedino kauč.

Dani za mene nisu bili dugi, jer nisam delio mišljenje onih koji su smatrali da vreme sporo ili brzo prolazi. Moj mozak je munjevito brisao prostor, vreme i ljude. Prošlost? Ja nemam prošlost, napravio sam od nje prazan papir na kom može da se ispiše sve što mi u nekom trenutku padne na pamet. Pa ne živi se od prošlosti, nema ni kajanja ni pobeda. Kažu, prošlost oblikuje budućnost, svi uzroci sadašnjosti i budućnosti leže negde u prošlosti. Događaji iz prošlosti, naročito oni kojih nismo svesni, različito su uticali na sadašnjost. Ali kako da pričamo o događajima iz prošlosti kada ih nismo svesni i ne znamo tačno kako su se desili? Ostali su kao magla, dim. A tek ona priča o njihovom uticaju na podsvest, pa to je čista budalaština. Do tih predašnjih nazovi mudrosti dolazio sam praveći u glavi šablone i konstrukcije; sve vreme tražeći uzrok i posledicu, šta je bilo zbog čega, a sve zarad,

kako mi je lekar rekao, mog izlečenja. U redu, prihvatam da danas nije kao juče, ali ako znate da sam brisao prošlost i sećanja iz glave, to znači da sadašnjost nisam imao sa čim da uporedim. Bila je to čista perverzna metafizika.

A taj moj lekar, takozvani doktor, koji navodno leči mozak, svesno i podsvesno, tražeći u prošlosti odgovore zašto je nešto baš tako u sadašnjosti a sve u cilju oblikovanja budućnosti – šta sa njim da radim? Koliko da mu verujem? To njegovo oblikovanje se vrši po opštim standardima, koje je nametnula dogma, koju su opet ustanovili malograđani sa svojim shvatanjem života. A zašto njihovo shvatanje života da bude dogma a ne ovo moje? Doktor je na papiru, kao veliki znalac, ispisivao neke budalaštine na latinskom, nazive bolesti od kojih navodno boluje moj um, dokazujući samo jedno: da je baš dobro savladao te stručne termine. Pokazao je da je usvojio tuđu dogmu i da je sposoban samo za učenje napamet, ne i za vođenje života, a ponajmanje ne za krojenje mog. Kakav šarlatan.

Ma ko je on, đubre jedno ljudsko?! Ko je on?! Morao sam da mu objasnim gde je njegovo mesto u ovom svetu i ko je on u stvari. Sam to nije znao. Naravno da nije, kada je bio jedan običan školovani idiot. Puštao sam ga da misli da je svemoguć i da sam mu ja pacijent. Vrlo brzo sam uspeo da preokrenem situaciju, i tako je on postao bolesnik, a ja njegov spasilac. Namerno nisam rekao „lekar“, spasilac je mnogo prikladnije. Jer zadatak medicine je spasavanje, pa se čak i nadrilekarstvo, ako je uspešno u tome, može tako nazvati. Jer suština su lek i izlečenje. Kad sam video koliko je moj bivši doktor lud, rešio sam da mu pomognem. Ali na kraju se ispostavilo da mu pomoći nije

bilo. Jer postignuto je samo ono što je moralo da se desi. Ja sam bio dominator, a on moj potčinjeni. Jednom mi je rekao da sam manipulator. Ne, nisam, ja sam svemoguć, ali o tome ne pričam ljudima jer ko zna kako bi reagovali na tu očitu ali njima nepoznatu istinu. I zato moram da zaštitim ljude od njih samih, jer su oni isuviše mentalno ograničeni da uvide da su sami sebi najveći neprijatelji. Pre svega zbog toga što su glupi. Inteligencija ne može da se stekne, ona se rođenjem dobija. Ali zato svi ljudi mogu da imaju mene kao svog učitelja života, jer ja znam bolje šta je dobro za njih i moram da ih naučim šta da rade. Moje je da ih prosvetlim, da im pokažem put istine, moj put. I diviće mi se zbog toga. Prva i najbitnija pouka je da ne postoji niko iznad mene, a njihovo bitisanje je sasvim beznačajno i vasiljeni nepotrebno.

Doktor psihijatar je postao uplašeni pacijent kom sam se posvetio sa velikim žarom. Nažalost, nije bio izdržljiv, plakao je, kukao i jadao se nad svojim bednim životom. A najviše kada sam mu objasnio da je jedino što ima u životu taj prefiks *dr.* I da mu on baš ništa ne znači. Da je to laž kojom zavarava sebe i druge. Svojski sam se potrudio oko njega, trajalo je mesecima. U početku sam rekao sebi – pomoći ću mu, samo zato što se usudio da pomisli da imam neki problem, hteo sam da mu objasnim da je on lud a da sam ja savršenstvo slično božanstvu. Kasnije, kako se terapija nastavljala, počeo sam da osećam čudnu moć koju sam sticao pomažući drugima i navodeći ih na pravi put.

Veliko zadovoljstvo sam osećao, a i bilo mi je manje dosadno dok sam se bavio mojim doktorom. S vremenom sam počeo podrobnije da se spremam za te seanse,

rašćlanjivao sam njegov problem i razmišljao o najboljem načinu kako da mu pomognem da shvati da je budala i bolesnik. Sav sam se predao tome.

Gledajući me kako ležim na kauču, niko ne bi pomislio koliko energije trošim na spasavanje tog bolesnika. U razmišljanju i planiranju mi je prošlo nekoliko meseci. Ipak, uz veliki trud sam uspeo. Bio sam uporan sve dok nije priznao i izgovorio tu veliku istinu koje je, zahvaljujući meni, postao svestan – *Ja sam lud*. Pitao sam ga da li želi da se leči, da li misli da bi trebalo da se leči, da li smatra da će to lečenje ikada uspeti, i ako uspe šta onda, šta će on raditi na ovom svetu? Čutao je dva minuta razrogačenih očiju, potom je gledao u pod, pa levo-desno, sve vreme stežući znojave šake i zarivajući nokte u njih. Odgovor ćutanjem značio je samo jedno: radi se o neizlečivom slučaju. Čak kada bih se potrudio da ga izlečim, ne bih mogao da mu pomognem jer je bolest toliko napredovala da je bilo nemoguće zaustaviti je. A i kada bih u tome uspeo, kada bih hteo, šta bi to njemu značilo? Prvi i najbitniji deo je bio da mu pomognem da shvati da je umni bolesnik. I da to prizna i sebi i drugima. U tome sam, naravno, uspeo. Rekao je: „Vi ste me lečili tako da sam, na kraju terapije, sasvim poludeo.“ Onda sam mu objasnio da je rođen lud i da sam mu samo pomogao da spozna istinu i da ne živi u zabludi zavaravajući sebe i druge. Na svim tim seansama sedeo sam mirno, opušteno na kauču, a on je bio taj koji je širio nervozu. Naposljetku, pitao me je šta da radi sada, kada konačno zna da je bolestan. Ja sam mu rekao: „Idi i ubij se!“ I tada sam ga izbacio, nimalo domaćinski, iz kuće. I tražio sam da mi vrati sve pare koje sam mu dao na početku našeg odnosa, kada je

mislio da on mene leči. Bio sam pošten, uzeo sam svoje, a njemu sam učinio uslugu ne naplativši mu sopstvene neprocenjive usluge jer sam znao da niko nema toliko para da bi mogao da plati moj rad. Kasnije sam čuo da je „doktor“ u nekom ašramu u Indiji, da planira da se zamonaši i da ni sa kim ne razgovara. Smatram da je to posledica moje analize njegovog psihološkog i duhovnog stanja. Očito da je na kraju terapije, koju sam sproveo, shvatio ko sam. I da ni on niti bilo ko drugi ne može meni pomoći, jer ja, realno, nemam nikakve probleme. A svako ko pomisli drugačije dobiće od mene besplatnu terapiju, dok sve nevernike i sumnjala ne pošaljem tamo gde im je mesto, u ludnicu.

Taj moj nazovi doktor se drznuo da mi kaže da navodno imam neki, odmah sam shvatio, psihološki problem. Rekao je – to je paranoja. Spomenuo je i agorafobiju. Činilo mi se da je govorio i o nekim drugim strahovima. Budala, budala, kakva budala! Sada, kada pomislim na njega, još mi je draže što je u Indiji i što se zakleo na večno ćutanje: konačno je zatvorio ta gubava usta iz kojih su izlazile samo budalaštine. Na početku naših susreta je rekao, a kasnije i shvatio, kad sam ga prosvetlio terapijom, da sam ja jedinstven, a da je on apsolutno nevažan u igri zvanoj život. Radio je sve što sam tražio od njega, a nisam tražio mnogo, samo da mi svaki dan ponavlja koliko sam izuzetan. Nisam to radio da bih, kako ćete vi pomisliti, svoju nesigurnost lečio, jer ja sam svestan sebe, već da bi on ponavljanjem shvatio istinu. Da ga izlečim, da mu pomognem, da ne živi u zabludi. Da shvati da sam savršen i da bi trebalo da mu je čast što me poznaje, a naposletku, i da bude srećan što me je uopšte upoznao. Jer mali broj

ljudi je imao ili će imati tu privilegiju. Kakva paranoja, kakav strah od ljudi, ja to nemam. Ja sam samo čovek koji je svestan svoje posebnosti, slobodno uživa u njoj i ne dozvoljava da tu božanstvenost drugi kaljaju. Time što ne viđam ljude, samo se čuvam, ali ne iz straha od njih, već da me ne bi isprljali svojim mizernim dušama. Nije bilo nikoga na svetu ko mi je makar malo bio sličan i sa kim bih voleo da provodim vreme.

Čak su i telefonski razgovori sa direktorom moje kompanije, mojim robom, i zaposlenima, koji su niži od robova, počeli da me opterećuju pa sam ih sveo na minimum. Direktor je obavljao sve te za mene nebitne stvari, sastanke, pregovore, potpisivao je većinu ugovora, putovao radi posla po celom svetu. Imao je ogromnu platu. On bi trebalo da ode u crkvu i zapali sveću jer ima mene u svom životu, jer sam ga zaposlio i napravio gospodina od njega. Naravno, nikada neće biti gospodin kakav sam ja, jer bez mene on je jedna ljudska nula, mrav kom ne pomaže čak ni diploma koju je stekao u Londonu. Ja sam sposoban čovek, a on je moj sluga. Ja se ne bavim nebitnim stvarima. Moja životna misija je mnogo važnija od glupih poslova i papira. Ipak, s vremena na vreme moram da proverim da li je svestan moje veličine. Da, to moram uvek iznova da činim, a za štute odgovore, kada navodno nije mogao da priča jer je bio na sastancima, bivao je kažnjen. On je to smatrao kaznom a ja poukom na njegovom putu prođuhovljenja. Tada sam po ko zna koji put morao da mu objašnjavam koliko sam velik i značajan, jer je bio toliko glup da to nije mogao samostalno da dokuči a učenje mu je sporo išlo. Budala nije znala da sam uvek proveravao da li me je lagao tako što sam od sekretarice dobijao precizne

informacije i znao tačno u minut kada je počeo i kada se završio neki sastanak. Te podatke sam upoređivao sa vremenom poziva i dužinom trajanja razgovora, pa sam ih upoređivao još i sa protokolom sastanka. Tako sam znao tačno koliko i kada laže. Zašto ljudi to rade? Zašto se tako ponašaju? Ja im nisam kriv što lažu, što ne mogu da budu normalni. Kada bih video da se sve poklapa, da on stvarno nije mogao da priča, tada bih shvatio da je sekretarica ta koja laže i da moram i sa njom da se obračunam. Mutila mi je iza leđa i doturala lažne dokaze. Proveravao sam zašto to radi. Možda ju je direktor potplatio, možda joj daje novac kako bi ga prikrivala? Ipak, ne, nemoguće je. Ja joj dajem astronomsku platu. Ona nema potrebe za dodatnim novcem. Dugo sam razmišljao šta li je posredi. Naravno da sam, zahvaljujući svojoj enormnoj pronicljivosti, to shvatio. Ma ko može mene da vara?!

Pa naravno, ona muti i petlja zato što je zaljubljena u mene. Kao što su to sve žene. Ipak nije toliko glupa koliko sam isprva mislio. Eto vidite, iz ovog malog, beznačajnog primera možete da shvatite da nisam ja taj koji pravi probleme, već su to drugi. Ja samo moram da ispravljam njihove greške. Oni nisu samo glupi, već su i slepi i ograničeni. Doktor je jedan od mnogobrojnih nevernika, koji su takvi zbog svoje maloumnosti. To što sam njega postavio na mesto koje mu pripada pričinilo mi je najveće zadovoljstvo. Mada, niko od njih nije shvatao osnovnu stvar, nisu znali kakav su dar dobili time što su mene poznavali.

Priznajem Boga na nebu zato što znam da i on mene priznaje. To je neki naš prećutni dogovor koji se i te kako logički podrazumeva. Ja poštujem njega zato što on poštuje mene. Ja sam blagonaklono pristao da se on ne meša u

moje poslove, pa se ni ja ne mešam u njegove. Vrlo smo slični. Mogu nekoga potpuno da usrećim i mogu isto tako da ga bacim na dno, uz to i da ga zgazim i uništim i njega i njegov svet. Baš kao što sam mnogima već uradio. Zar to ne dokazuje moju božansku prirodu?

Oooh, opet sam se umorio. Sada ću prileći da se malo odmorim, možda i da odspavam. Pokušavam, ali misli mi ne daju mira. Ne mogu da ih obuzdam, a i kako bih kad imam najgenijalniji mozak na svetu, svašta se mota po mojoj glavi, hiljade misli skaču jedna na drugu, slepljuju se, vuku kao paukove niti. Čak je i meni ovakvom teško da te misli povežem u celinu. Pa kako tek onda drugi da ih razumeju? Treba mi malo sna, da pobegnem nakratko od njih, ali one su brze i ne mogu da ih zaustavim. Ležim, zatvorio sam oči, pokušavam da zaspim ali bezuspešno. Znam samo da mi je telo umorno i da mi je potrebno malo sna, da bi se misli kanalisale. Jedino san može da ih obuzda. Pokušavam, ali mi odzvanja glavom moja veličina, svestan sam je, ponosan sam na nju. Sve znam, čitam misli drugih ljudi, unapred znam šta će reći, šta prećutkuju. Osećam njihovu ljubomoru, licemerje i njihove laži.

U uglu ogromne dnevne sobe nalazi se velika bela komoda sa tri ogromne fioke. U njima su tablete. Ima ih mnogo, za sve bolesti. Nijedna apoteka nema takav izbor lekova kakav imam ja. Poručujem ih iz celog sveta, stižu u velikim kartonskim kutijama. Nema čega nema, za svaki organ, svaki deo tela, i obavezno u većim količinama, da ne bih ostao bez nekog leka ako bih morao da ga koristim. Kada vidim da se zalihe smanjuju, ja brzo ponavljam kupovinu. Znam sve o svakom leku napamet. Hemijski

sastav, delovanje, upotrebu, primenu zajedno sa drugim lekovima, moguća neželjena dejstva, izgled. Sve kompletno. Nijedan farmaceut ne zna toliko koliko ja znam. Oni su budale i nezalice!

Uzeo sam punu šaku roze tableta za spavanje, popio ih i opet legao. Pokušavam da zaspim. Ne ide, čekam, čekam, počinje da me hvata neka neobjašnjiva nervoza, jer moj um naređuje telu da se smiri, da zaspi, ali ono ga ne sluša. Nerviram se sve više, strašno mi je vruće. Ne obazirem se na vrućinu dok čekam da zaspim, onda se izvinjavam telu, jer mozak je taj koji neće da zaspi, telo ga preklinje da to učini, ali misli i dalje nadolaze, sve brže i brže. Ljut sam na oboje, i na telo i na mozak, ali oni me ne slušaju. Gorim od vrućine. Moram opet da ustanem da uključim klimu. Prokleta klima. Neće da proradi, pritiskam dugme još nekoliko puta ali se ništa ne dešava. Šta sve ovo treba da znači, kakva je to provokacija? Svi su se urotili protiv mene. Počinjem da vičem na klimu, ali ne, ona se pravi luda, pravi se da me ne čuje. Sve sam bešnji. Sedam umoran na ivicu kauča i uporno pritiskam dugme, ne uključuje se. Opet ustajem, odlazim do klime i počinjem da je udaram. Objasniću ja njoj, sve ću joj objasniti. Udaram je opet, ali ovog puta iz sve snage u kojoj su se pomešali umor, bes, nervoza i vrućina. I, gle čuda, proradila je konačno. Vraćam se zadovoljan na kauč. Dobro je, objasnio sam joj da mora da me sluša i izvršava moja naređenja. Prošlo je nekoliko trenutaka i klima je i dalje radila. Pa naravno, shvatila je da ne treba da se igra sa mnom. A prvo sam pokušao lepim rečima, nije moj problem što nije htela da sluša. Sama je tražila da je udaram. Sama me je izazivala i dočekala je silu. I zato

je razumela šta treba da radi. Znam da će me ubuduće slušati bez izazivanja, odlaganja i prigovora. Zato što me se sada plaši. Zašto mi to radi, zašto mi svi to rade? Zašto me teraju da budem grub? Zašto su pokvareni? Ja sam samo hteo da se odmorim, i da mi ne bude vruće...

San je opuštajuće dolazio, kao lek, i onda sam se opet trgnuo. Skočio sam sa kauča. Nešto mi je smetalo u snu, ali nisam znao šta. Zavrteo sam glavom, i tako sam se setio da sam se nečega uplašio. Prokletstvo, zašto baš sada, kada sam bio na korak do tvrdog sna? Zašto? Plašim se i sada. Možda su to razdražljivost i osetljivost zbog umora. Mada, uz to sam i potišten, osećam taj mistični strah. To je nadolazeća strava zbog nečega što nema realno i racionalno objašnjenje, ali je toliko prisutno da ga vidim. Objašnjavam sebi da to čega se plašim ne postoji, da za taj strah nema nikakvog razloga i da je kao takav neobjašnjiv i, normalno, nepostojeći, a opet kada pomislim na njega, smesta osetim nekontrolisani udar strave i jeze, koji ne mogu da obuzdam. A čim pomislim na taj strah, onda vrlo brzo počinjem opsesivno da mislim na njega. I teret koji imam na duši u tim trenucima postaje neizdrživ. Kažu, ako hoćeš da se rešiš nekog straha – uradi baš to što te najviše plaši i strah će nestati. Polako, okrećući se oko sebe, očima tražeći nešto u šta imam poverenja, pogledao sam na kauč i prišao balkonu. Oprezno, korak po korak, pipnuo sam tiho, da niko ne čuje, dugme za podizanje električnih roletni koje su inače uvek spuštene. Ono je radilo za razliku od klime. Možda bi bilo bolje da nije radilo, grozničavo razmišljam. Hirurški precizno, na vrhovima prstiju, pritisnuo sam dugme i roletne su počele da se dižu. Tračak svetlosti je najednom ušao u

sobu. Polako, nepozvan, iznenađujući. Pa zašto ne bi ušao, kada sam podigao roletne, sâm sam kriv. Možda sam se ipak nadao da je noć i da neće biti svetlosti. Odjednom postajem svestan da je ovo već šesti mesec da ne izlazim iz kuće i da su roletne uvek spuštene. Da, u stvari, i ne znam koje je doba dana. Kad razmislim, to me i ne zanima. Ali evo baš iz tog mog neznanja desilo se da je svetlost, taj golemi uljez, iznenađa stupila u sobu. Naježio sam se. Telo je stalo da se trese, kao u najtežoj groznici, srce je krenulo jako da mi lupa i počelo je da mi se vrti u glavi. Morao sam da prekinem to mučenje, pomislio sam da ću umreti. U bunilu, ipak sam se setio da pritisnem dugme za spuštanje roletni. To sam hitro uradio, i one su pale. Sobom je opet zavladao mrak. Kada su se roletne spustile i zaštitile me čak i od najminimalnijeg zraka svetlosti, iznova sam se naježio. Poslednji trzaji jeze su prostrujali mojim telom. Ovoga puta silovitije i jače nego pre, dok sam gledao u svetlost. Hvala Bogu da se ova agonija završila. „Mrak, mrak“, ponavljao sam sebi, „mrak je, smiri se, ja imam moć da upravljam svetlošću i tamom. Ja imam moć da ne dozvolim zracima sunca da uđu u moju kuću.“ Imam strah od svetla, ne znam kada je i zašto nastupio. Možda zato što na svetlosti vidim ljude u njihovom pravom svetlu, nema mesta prevari, svetlost sve otkriva, svaki pogled, mimiku. U mraku se to ne vidi. Mada, pošteno rečeno, ne plašim se ja svetlosti, već mi se gade ljudi, njihov izgled i njihova glupost, i zato je bolje da živim u mraku. Tako se manje nerviram zbog sveopšteg ludila ljudi koji su oko mene. I dalje se ježim u svojoj samoći i mraku. Lagano dolazim do saznanja da to nije strah. U pozadini je nešto drugo. Ispitaću šta je to i zbog čega me napada.

Mada, možda mi to neko smešta, možda neka tajna nevidljiva sila namerno isključuje klimu, možda je to neka zavera uperena protiv mene. Možda je neko stavio nešto, neki otrov koji se širi sobom u kojoj spavam i to udišem? Možda je neko postavio tempiranu bombu negde u sobi? Zvaću nekog eksperta za paklene mašine da vidi o čemu se radi. Ne znam šta je u pitanju, ali sigurno znam da je posredi neka opasna zamka i zavera. Ispitaću taj slučaj.

Ali sada ne, sada moram da pozovem obezbeđenje. Te glupe mamlaze moram sada da istrpim. Ne želim, ali moram. Rekli su da stižu za minut. Čekam ih, prošlo je trideset sekundi, brojao sam naglas, četrdeset pet sekundi, još malo pa šezdeset a njih još nema, ako ne dođu tačno, kako su rekli, za minut, imaće problem sa mnom. Zato što lažu. Pedeset osam sekundi, ulaze. Gledam ih. Dužnost im je da učine sve da se osećam mirno i spokojno u svojoj kući, a ja se plašim. Ne mogu da im kažem da sam se uplašio svetlosti i da sam ih zato zvao. Ma ja se, u stvari, nisam ni uplašio, ja se ničega i nikoga ne plašim! Oni su krivi za sve ovo što me je snašlo, ta dva pacova, a uvek sam imao spremnu veliku fioku punu para za te beskorisne miševe.

Šta da im kažem? Zašto sam uopšte zvao ta dva mamlaza koji imaju samo neprijatan mrki pogled, dva metra visine i gomilu bezvrednih mišića? Razmišljam nekoliko trenutaka, pa da, gladan sam. Zahtevam da mi kupe i donesu tri hamburgera. Nakon desetak minuta opet su tu, ta dva bednika.

Kreteni ulaze u sobu sporo, laganim korakom, a mišićava tela su spustili ponizno, kao nekakve krive gliste. Pogled im je kao i uvek prikovan za pod, jedan od njih

spušta kesu pažljivo, kao da je u njoj nešto lomljivo. Ja mu prilazim odlučnim i brzim korakom, moj torzo je visoko podignut kao i moj pogled. Izgledam kao Napoleon Bonaparta! Sluga se povlači korak unazad, na bezbednu udaljenost, ostavljajući mi širok prostor oko stola. Ipak, to povlačenje mi nije promaklo, ono govori sve. Pre svega, da me se taj kreten plaši. Naravno, i treba da me se plaši. Meni je sasvim dovoljno da vidim strah. Rukom im dajem znak da napuste prostoriju. Uzimam hamburger, stojeći jedem, uvek je tako. Jer jedenje za stolom oduzima mnogo vremena, a ja neću da ga gubim. U roku od dva minuta sam pojeo sve. Sit sam i zadovoljan. E sada mogu da radim šta god hoću, a danas hoću neki spektakl. Napraviću danas pakleni plan.

Opet sam srećan, pomisao na moju veličinu izaziva u meni nemerljivo uzbuđenje. I ništa ne može toliko da me razveseli kao kada pomislim na sebe. Odlazim do kupatila. Uzimam brijač, detaljno se brijem, uvek koristim penu jer volim osećaj kada brijač i pena skidaju sloj dlaka sa mene. Time postizem bliskost sa svojom kožom. To radim veoma nežno i polako imajući osećaj da je moja koža jedno lice, a ja neko drugi, kao da sam brižni roditelj nekom detetu. Osećam neopisivu ljubav u ovim trenucima. Umi-vam se hladnom vodom. Podižem glavu prema velikom ogledalu s mermernim ramom. U njemu vidim svoj odraz. Imam crnu, gustu, kratko podšišanu kosu, krupne, crne oči, pravilan, duži nos, lepe zube i širok osmeh. Čelo, nos i brada su srazmerni. Kakav lep čovek!

Uzimam bočicu parfema i stavljam ga. Uvek koristim isti. U svakom trenutku imam deset bočica u rezervi, za slučaj da se, ko zna iz kojih razloga, nekoliko njih brzo

potroši. Dobro mirišem, volim taj miris, blizak mi je i kao da sam se srodio s njim. Opet vraćam pogled ka ogledalu. Dugo se posmatram. Sada više sebi ne delujem lepo, izgledam sasvim prosečno. Ružan sam sâm sebi. Ne razumem, ne znam šta da mislim. Opteretila me je neka teška, nepokolebljiva, uporna neodlučnost. Ne znam kakav sud da donesem o svom licu. Možda je u pitanju samo navika – čitavog života gledam to isto lice u ogledalu, možda mi je zbog toga dosadilo. Možda mi smeta što mi je toliko poznato, što je manje-više uvek isto iz godine u godinu. Zasitio sam ga se. Menja se svakako, s vremenom. Bore počinju da se pojavljuju, mada ne mogu da kažem da je poneka sitna bora promenila celokupan izgled lica. Suštinski i konceptualno, ono je isto kao i pre deset godina. Na njemu se samo primećuje dubina koju su donele godine, ima malo drugačiji izraz. Iako je skoro isto, opet izgleda starije. U pravu sam, u pitanju je samo izraz. Ako bi se promenio izraz, odraz bi delovao deset godina mlađe. Ali kako da to promenim? Znam da je to od nerviranja, ali ja to ne mogu da sprečim. Ja moram da se nerviram svakodnevno, jer oko mene su ljudi koji su vredni jedino najvećeg mogućeg nerviranja. Oni bude bes u meni, a svi su takvi, svi koje poznajem, a siguran sam da su takvi i oni koje ne poznajem i koje neću nikada upoznati. Ne smem da dozvolim da zbog njih starim, moram to da sprečim. Užasava me starenje. Ali odavno sam rešio kako ću se s tim obračunati – pronaći ću eliksir večne mladosti. Moram, jer ću sve nadživeti i moram da ostanem zauvek mladolik. O tome ću razmišljati ovih dana. Odlična tema. Veoma bitna. Čitave sledeće nedelje ću misliti na to i naći ću način, siguran sam.

Čujem da telefon zvoni. Ko li me sada uznemirava? Ko li se usudio da me pozove i prekine ovaj sveti čin mog uređivanja i sređivanja? Da li da potrčim do kauča na kom je telefon ili da nastavim da se gledam u ogledalu? Ne, ipak se neću javiti, ostaću ovde. Ali, kopka me ko me zove. Moram da vidim, radoznao sam. Trčim brzo, zadihao sam se, oznojio sam se dok sam stigao do kauča. Pa da, trening, to će mi sačuvati mladost. Mogao bih posle da trčim od kauča do kupatila. Baš sjajna ideja. Trčim dalje, telefon uporno zvoni, neću da ga uzmem, neću da prekidam trening, hoću da ostanem mlad. Ali veoma sam radoznao, hoću da vidim ko me zove. Trčećim korakom odlazim do velikog ekrana kompjutera. Uključujem ga, tražim program i merim razdaljinu od kauča do kupatila, koliko prelazim, koliko kalorija sagorevam. Odlična ideja. Smejem se veselo, srećan sam, odličan trening.

Nervira me samo kako sam mogao da posumnjam u svoju vanrednu lepotu. Onda se setih da sam se tek okupao, da ću se trenirajući samo bespotrebno oznojiti i parfem će ispariti. Ma, ne treba mi trening – ja sam prelep. Šta će meni to?

Uzimam telefon. Da bih pokazao sebi da nisam zainteresovan, zažmurio sam da ne bih pogledao u ekran. Ipak, radoznalost je pobedila. Otvaram oči, gledam ekran. Na njemu piše *Lana*. Ooo, Lana. Zašto li me je ona zvala, šta li hoće od mene? Da li da je pozovem ili ne? Ipak, rešavam da vidim šta hoće ta žena. Uzimam telefon, odlazim do velikog ogledala, gledam se i čujem: „Halo.“ I ja kažem: „Halo“, Lana pita: „Kako si, šta radiš?“ Kažem: „Mnogo si glupa, a pitanje ti je još gluplje. Pa kako mogu da budem, osim odlično i fantastično?“ Mucajući izgovara: „Moram

da te vidim danas, svratiću kod tebe, poslednji put, treba mi jedna usluga i samo ti mi možeš pomoći. Preklinjem te, imam ozbiljan problem.“

Pristajem, jer mi je opet drago da shvata da samo ja mogu svima njima da pomognem i dobijam onaj osećaj važnosti i moći. Takođe, neće mi biti dosadno. Sedam opet na kauč i čekam je. Rekao sam joj da odmah dođe pošto ću kasnije biti zauzet. Jedino sada ima priliku. Oznorio sam se od treninga, ali neću opet da se kupam – Lana to nije zaslužila.